

A szomszédból

A szomszédból elköltöztek. Nem maradhat semmi nyugton itt. Felfehérlett az aznap, Zolát olvastam, meg talán Kálnoky,

mindegy is. Eltelt az éjszaka. Jól berendezkedett előre. Apró ráncokat húzott. Az alvastól csíkos volt a bőre.

És itt a fordulat: az ember szépeleg, míg a szomszédból most költöznek el. Szerelmeink költöznek mindig így.
Basznak újra majd egy senkivel.

Jó is ez. Kicsit bizonytalan. Mennyi könnyebbség van ebben. A könnyebbségben milyen sok harag van. Gyorsan múlik el, kilebben,

mert végül is ennyi csak, a szomszédból most költöztek el. ülsz és dohányzol, a nap telik. Te békülsz ki majd a semmivel.

Míg ez így van, én nyugodt leszek. Látod, nem múlik, csak telik, úgy, ahogy. Megy ez, hiszen csak, sorjáznak tovább, a zajló aznapok.

A legvégső

Ez a legvégső magány. Ez a kristálytisztaság. Ebben nincs beljebb és nincs tovább. Olyan derűs, semmi súlya, a szívem lett csak mostohább.

Mintha már a közöny feloldása volna, és pihékként lebegnénk benne mind. Mit szerettünk, azt a semmi felkarolja, és mindent belőle könnyen ellegyint.

Kivonja, mintha lenne súlya. Mintha bármi, bárhogy összeállna itt. A semminek nem lesz, nem is volt valója, és összevissza szórja kincseit,

mert többre nem jut. Ilyen játszma ez. Kik szerettek, kit szerettél, na bumm. Mit félbehagysz, az félbehagy. És magadra hagyva elront, óhatatlanul.

Hétfő hajnal

Hétfő hajnal volt. A konvektor
tompán, duruzsolva zörgött.
Felriadtál. Álmodban neveltél.
És megszorítottál. A körmöd

éreztem a bőrömön. Csak ennyi volt.
És visszaaludtál, nem is láttad,
hogy virrasztottam a félhomályban,
néha megsimítva a hátad.

Hogy fel órája, mikor ébredtem,
és rendes szokásom szerint,
a plafont néztem a sötétben,
hogy itt vagyok, és senki nincs megint,

hogy a kócos fényben, mi az ablakon
befolyt, mint a napfényes tengerek,
arra gondoltam, hogy ez így,
hogy ez tovább, már nem mehet,

mert mindig ez jár a fejemben,
és a galérián mindig egyedül
fekszem úgy általában,
magammal, megfejthetetlenül,

de akkor szusszantál egyet és a
félhomályban, észleltem, hogy itt vagy.
Milyen nehéz és légüres lesz
a magány is. Mikor elhagy.

Csak annyi járt a fejemben, hogy ez
biztos csak valami tréfa,
hogy felébredek majd úgyis, és
az egész véget ér, még ha

el is hittem éppen akkor,
hogy itt vagy és én is itt vagyok.
Szúrten, kopottan engedték
át a fény az ablakok.

És, mint egy kölyökkutyát, hogyha
alszik, próbáltalak nem felébreszteni,
de önző voltam, nem sikerült
és láttam a szemed felkékleni,

míg vissza nem aludtál, és a
bőrömön éreztem a körmöd,
hétfő hajnal volt, a konvektor
lágyan, duruzsolva zörgött.

Egyszerű

Téblábolok és kimért vagyok
mióta nem vagy itt.
És steril vagyok,
mint egy csigaház,
amit kimosott a tenger.
Ez, amúgy, nem is olyan bonyolult,
látod, egyedül is megy.
Téblábolok, tudod, ez így
ülepszik le lassan, így
esik jól nekem,
ha nem vagy itt. Így egyszerű,
most így tűnik természetesnek.
Csupa üresség és
sehová nem tartozás, látod,
milyen férfiatlan vagyok,
csupa lemondás
és elhagyás,
és nézd csak,
te sem vagy benne itt.

Az elmondható dolgok

Az elmondható dolgok törékenyek.
Sok fel- és lemondás van bennük.
Hogy ezt most tehetném mással. Nem veled.
De, nem is tudom, jobb ez így most együtt.

A csiszolatlanságnak is van bája.
Hogy majd tudjuk mi azt, kialakul.
Ha rontottunk, nem az ember hibája.
Az Isten van itt csiszolatlanul.

És ő figyel, mintha lenne benne posztja.
Mintha bármi hozzászólása lenne.
Isten csak áll, nincs ránk semmi gondja.
Nem szól ránk – mi jók vagyunk – ő nem lép semerre.

■ **Kálmán Gábor:** 1982-ben született Érsekújvárott. *Nova* című regénye 2011-ben jelent a Kalligramnál, és 2012-ben elnyerte a legjobb elsőkötetesnek járó Bródy Sándor-díjat. *A temetés* című regénye (2016) szintén a kiadónknál jelent meg. Legutóbbi kötete: *Janega Kornél szép élete* (regény), Kalligram, 2018.